

EL

MAGAZÍN

Núm. 242

Divendres, 16 de setembre de 2022

ECONOMIA ■

L'escalada de la inflació marcarà el debat social i polític dels propers mesos

LABORAL ■

Deu consells per crear amb èxit un currículum en línia

MARTA ABELLA

YAGO GARCÍA

"En la investigació del cas Jubany es van cometre errors flagrants"

ENTREVISTA

YAGO GARCÍA

“La investigació del cas Jubany va ser més matussera que el mateix assassinat”

El programa ‘Crim’s’ va ressuscitar el cas de la jove Helena Jubany, morta en estranyes circumstàncies a Sabadell fa més de vint anys. Els principals sospitosos –Santi Laiglesia i Xavi Jiménez– no van ser ni investigats i el procés es va tancar en fals quan l’única acusada, Montse Careta, es va suïcidar. Yago García es va interessar per la història per fer el treball de final de grau de Periodisme a la UAB i en va quedar tan atrapat que va continuar investigant fins a fer un primer esborrany de llibre. Arran del programa i la reobertura del cas, el manuscrit de García va veure la llum: ‘Qui va matar l’Helena Jubany?’ (Ara Llibres).

**Text: Jaume Barrull Castellví
Fotografia: Marta Abella**

La resolució judicial de l’assassinat d’Helena Jubany el desembre del 2001 es troba en un moment crucial. A les portes que prescriu, encara hi ha una esclatxa d’esperança per tal de poder encausar, com a mínim, un dels principals sospitosos: Xavi Jiménez. La investigació policial original va ser un cúmul de despropòsits. El jutge va obviar totes les proves que incriminaven Santi Laiglesia i es va focalitzar en la seva parella: Montse Careta. Aquesta es va acabar suïcidant a la presó i la causa va ser arxivada. Totes les circumstàncies que envoltaven el cas –uns anònims, uns sucs enverinats, la víctima llançada des d’un terrat inconscient i despullada i el fet que tots els implicats fossin membres de la secció Natura de la Unió Excursionista de Sabadell– han ajudat a crear un clima entre macabre i morbós al voltant del cas.

Una de les idees principals del llibre és que el crim queda impune per la inoperància del sistema, no pas per l’enginy dels assassins. Què pensa quan, amb 21 anys, va comprovant que tota la investigació policial i judicial era tan sapastre?

És que la investigació va ser més matussera que el mateix assassinat. No enteníem com es podia fer tan malament. L’equip policial era jove i no tenia ni experiència ni recursos. Cometien errors flagrants com no analitzar l’ordinador: no investiguen els arxius ni els xats, només comproven la darrera connexió. Ells s’excusen en els protocols, però quan nosaltres accedim a la còpia de l’ordinador de seguida trobem coses que si les haguessin vist en el seu moment potser haurien estat crucials, com algunes fotos. L’estratègia del jutge, convertint un feminicidi flagrant en un tema de gelosies entre dones que no té ni solta ni volta, acaba comportant la mort de Montse Careta (se suïcida a la presó en

“La secció Natura de la Unió Excursionista Sabadell va ser molt poc solidària amb les víctimes”

Arriba a conclusions tan peculiars com que si l'Helena porta les calces posades i no hi ha signes de resistència, no pot ser que l'hagin violada. Si tenim en compte que estava inconscient, els autors podien haver-les-hi posades després de l'agressió i pel mateix motiu no presentava símptomes d'haver-se defensat. Nosaltres no podem saber quines quantitats de benzodiacepina va prendre els dos dies que va estar desapareguda, només sabem la que hi havia en sang quan va morir. Va estar en son profund des de divendres i potser la van violar durant dos dies. Si no ho van fer, per què va despullada i amb la roba interior posada i cremada? Fer això només té sentit si vols esborrar possibles restes d'ADN. No es va trobar semen, però això no descarta que els possibles agressors utilitzessin condó, per exemple. De fet, es van trobar restes d'un líquid blanc i no es va analitzar per saber si era lubricant de preservatiu. Senzillament es va descartar que fos semen.

Tot això va alimentar la idea de la conspiració per protegir Santi Laiglesia, que al llibre queda desmentida.

Laiglesia no té influència en altes esferes del poder i la família tampoc. Les teories conspiranoiques són explicacions senzilles que ens tranquil·litzen perquè resolen el cas per la via fàcil: com que Laiglesia és poderós i té contactes –s'ha arribat a dir que era fill d'un ambaixador i tenia immunitat diplomàtica– no el poden condemnar. Fi de la història. No és veritat, de fet el cas no s'ha resolt per inoperància, per classisme i per masclisme. La realitat és molt menys espectacular, de fet és bastant avorrida.

Al llarg dels anys ha desenvolupat teories sobre què va passar?

N'he fet tantes que me n'he cansat. Sempre picava de cap contra una paret perquè em faltava molta informació per construir hipòtesis que tinguessin sentit. Fantasiejava mirant d'imaginar què havia passat i inevitablement buscava una certa perfecció perquè tot anés encaixant, segurament contaminat per Hollywood. Al final he arribat a la conclusió que més aviat va ser tot bastant ordinari i gens glamurós. Si una cosa he après amb tot això és que

la realitat gairebé mai no és com te l'esperes. Quan la contrastes amb les teues teories, fonamentades sobre prejudicis, t'adones que sovint no quadra.

Qui juga un paper molt important en tot plegat és l'Imma, la germana de Montse Careta.

Durant molts anys el cas estava oficialment en una via morta i els únics que feien res per avançar eren les famílies, tant de l'Helena com de la Montse. I de tothom, penso que l'Imma és la persona que més s'hi ha obsessionat i qui ha compilat més informació. Ho té tot al cap. Ella ha hagut de pair la mort de la germana i carregar amb el pes que se l'acusés d'assassinat. Arran de *Crimis*, molta gent també pensa que sabia alguna cosa i que es va suïcidat per encobrir Santi Laiglesia.

Al llibre aquest paper es relativitza. Li han retret que Montse Careta acabi despertant compassió perquè la seva condició de víctima es menja la de còmplice?

Sí. Però és que la Montse també va ser una víctima de Laiglesia. La seva és una relació marcada per la violència de gènere: ell l'aparta de la família i l'entorn, l'aïlla i la manipula fins al final. Fins i tot si sabia que el Santi era l'assassí, això encara reforça més la idea que també va ser-ne una víctima. La va manipular fins que li va provocar la mort. De fet, penso que la seva història és més complexa que la de la mateixa Helena: és víctima i alhora plana sobre ella una ombra que no es pot espolsar.

Entre les famílies Careta i Jubany quina relació hi ha?

Com que volen resoldre el cas, no estan enfrontades. Durant molts anys han compartit informació i han remat en la mateixa direcció. També és cert que en la família Jubany no tots comparteixen el convenciment que la Montse és innocent. En tot cas, l'Imma i la seva família accepten que la veritat pot ser punyent i potser s'hauran d'empassar les paraules. El problema és que és molt difícil que el cas s'acabi resolent fins al final i sapiguem tota la veritat. No sé fins a quin punt podrem saber el paper de la Montse en tota la història.

Arran del llibre, algú li ha fet arribar informació interessant?

Més aviat diria que s'han acostat per explicar-me coses de Santi Laiglesia i Xavi Jiménez, que són els principals sospitosos, i el seu voltant. Sobretot a Sabadell molta gent sabia del cas, la premsa local en va fer seguiment. En segons quins barris i ambients ningú no en parlava, era un tema tabú.

De fet, tant Laiglesia com Xavi Jiménez van continuar participant a la Unió Excursionista de Sabadell amb normalitat.

Sobretot la secció Natura de la UES va ser un col·lectiu molt condescendent amb ells dos i molt poc solidari amb les víctimes, que també eren del grup. En tot moment van construir un entorn segur perquè els assassins continuessin fent vida normal. El president de la secció va arribar a escriure al germà d'Helena Jubany recordant-li que ella ja era morta i exigint-li que deixessin de molestar-los. En lloc de solidaritzar-se per resoldre el cas, van tancar files amb els principals sospitosos d'haver assassinat dues companyes seves. En tot moment van comprar el relat de Laiglesia –la Montse potser era culpable, ell segur que no– i l'han defensat durant vint anys. A ell i a Jiménez, que va exercir de vocal de la secció fins fa quatre dies.

Té ganes de passar pàgina?

Sí, encara que també em sento en deute amb la història. Editar el llibre tanca una etapa personal, però la que realment importa és la del cas, i aquesta encara està oberta. A vegades em demanen si hi haurà segona part. L'únic supòsit per fer-la és que els assassins volguessin parlar i ens permetessin omplir tots els buits que hi ha.

Té esperances que algú acabi xerrant i posant llum a la foscor?

La veritat és que no.

“L'equip policial era jove i no tenia ni experiència ni recursos. No enteníem com es podia fer tan malament i es cometien errors flagrants”

l'aniversari de la mort del seu germà bessó) i l'alliberament sense judici del principal sospitós.

Tant a *Crimis* com al llibre es defensa la tesi que Santi Laiglesia podria ser l'assassí i, malgrat tot, la justícia continua mirant a una altra banda.

Ell i Montse Careta eren parella i vivien junts. Tot allò que el jutge va utilitzar per tancar-la a la presó també valia per a ell. De fet, contra Laiglesia hi havia més indicis, però el jutge no es va atrevir a decretar presó preventiva i acusar-lo perquè era advocat i va apostar per acorralar-la a ella, que era mestra. Les decisions del jutge no eren gratuïtes, es guiaven per unes lògiques masclistes i corporativistes claríssimes. Aleshores, mentre que Careta és tancada i acusada, ell va tenir temps per fer desaparèixer les proves que l'assenyalaven i construir-ne de noves contra la seva pròpia parella.

El forense també va participar d'aquest engranatge que sembla una confabulació d'imbècils.

OPINIÓ

Carles Duarte

Un nou Congrés de Cultura Catalana

A l'edició d'enguany de la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent, la Fundació Congrés de Cultura, que presideix el professor Agustí Alcoberro, va anunciar la voluntat de dur a terme un nou Congrés de Cultura Catalana, no pas com un exercici de memòria i encara menys de nostàlgia respecte del que es va fer entre 1975 i 1977, sinó com un revulsiu en un moment d'insatisfacció i de desconcert després de la gestió que els partits polítics i les institucions han fet del procés independentista, amb dures confrontacions estratègiques, personalismes exacerbats, repressions acarissades, utilització esbiaixada d'instruments jurídics.

Si ara fa prop de cinquanta anys aquell congrés va servir per dotar el país d'eines valuoses per afrontar la fi del franquisme i la recuperació de la democràcia i de l'autogovern en un territori de confluències i de complicitat entre participants procedents de sectors ben diversos, aquest nou Congrés de Cultura Catalana hauria de ser per repensar-nos i reimaginar-nos davant de reptes que avui, si més no en una part significativa, són diferents. N'esmento alguns prou evidents: la globalització s'ha accelerat; la generalització de formes culturals homogeneïtzadores ha anat en detriment de construccions culturals que han configurat la riquesa en la diversitat de la humanitat; les desigualtats socials no han minvat, ans ben al contrari s'han consolidat i fins i

tot accentuat; la digitalització està capgirant no tan sols les formes de comunicació, sinó alhora les d'articulació del conjunt de la societat; el canvi climàtic està incidint d'una manera creixent en la nostra vida quotidiana i ja no tan sols ens preocupa la conservació de la natura, sinó també l'establiment d'unes condicions que permetin la sostenibilitat de la nostra espècie, que consumeix d'una forma depredadora recursos limitats... El nou Congrés de Cultura Catalana no pot obviar aquest escenari. Hi ha d'aportar debats i respostes. Però ho ha de fer

reivindicant alhora amb determinació el paper en la construcció d'un futur col·lectiu d'una identitat històrica inserida de ple en la contemporaneïtat, els vincles amb el conjunt dels territoris de llengua catalana, de vegades afeblits pels marcs administratius que els separen.

La societat civil ha contribuït decisivament a preservar i a enfortir la perso-

Fa cinquanta anys aquell congrés va servir per dotar el país d'eines valuoses per afrontar la fi del franquisme

nalitat del nostre país, sobretot quan les institucions d'autogovern havien estat suprimides. No es pretén pas qüestionar el paper de lideratge que les institucions públiques i els partits polítics han d'assumir, però la societat civil no es pot desentendre d'una reflexió de fons que ha d'ajudar-nos a definir horitzons a mitjà i a llarg termini més enllà de les pugnes partidistes. Donem, doncs, la benvinguda a aquesta iniciativa i celebrem que constitueixi una oportunitat que hauríem de saber aprofitar per recosir el país i per enlairar-ne la mirada amb ambició i generositat.

Xavier Menós

DE PAS

Els fils de la història

"Nosaltres, els hongaresos, no som una raça mesclada... No ens volem convertir en una raça impura." El fil de la història sempre acaba connectant passat i present. Mentre la Susanna, la guia que ens anava desgranant tots els secrets constructius de la Gran Sinagoga de Budapest, ens parlava del destí de centenars de milers de jueus de la ciutat durant la Segona Guerra Mundial, jo no em podia treure del cap unes declaracions de l'actual president del país i que havia escoltat en un matí de dissabte on vaig conèixer una part desconeguda de la nostra història.

Segons ens va narrar la Susanna, l'Holocaust va començar a Hongria gairebé a les acaballes de la guerra i ho va fer amb una eficiència realment esfereïdora. El tret de sortida el donaria l'ocupació per part d'Alemanya el mes de març del 1944. Amb l'ajuda d'un govern còmplice, més de 424.000 jueus serien enviats a Auschwitz en només cinc setmanes. L'arribada del partit feixista de la Creu

Fletxada, set mesos més tard, marcaria la creació del gueto de Budapest (l'actual Sinagoga, situada al carrer Dohány, n'assenyalaria un dels seus límits) i també impulsaria l'anomenada Marxa de la Mort, quan setanta mil jueus serien enviats a peu a Àustria en ple hivern. La història necessita ser contada, sentida i vista. Un monument al jardí del temple commemora aquesta marxa de la mort tot emprant la metàfora d'un precipici. Un arbre format amb milers de fulles d'acer inoxidable ret homenatge als més de 565.000 jueus hongaresos assassinats pels nazis i pel seu propi govern.

"Els europeus que es barregen amb els no europeus acaben formant una raça mestissa." Escoltant Viktor Orbán, un líder que acaba de guanyar unes eleccions per quarta vegada consecutiva, fa la sensació que a la majoria dels ciutadans d'Hongria no els importa elegir un polític racista, xenòfob i que Trump ha convertit en un dels seus aliats més

pròxims. Surto de la Gran Sinagoga amb el cor compungit i penso que visitar el Museu de Belles Arts de la ciutat m'ajudarà a retrobar-me amb la serenitat de la bellesa. El Greco i Velázquez, Rafael i Goya m'inviten a desconnectar d'un present incert fins que descobreixo en una pàgina web l'origen de moltes de les obres que pengen en unes parets que expliquen una història paral·lela. Segons llegeixo en el *New York Times*, unes 2.500 peces d'aquesta institució van ser confiscades per part de les autoritats hongareses a un patró jueu anomenat Baron Mor Lipot Herzog. Segons detalla el rotatiu americà, la família de Herzog porta lluitant des del 1945 contra un país que va ser còmplice amb el nazisme, reclamant unes obres que van ser sostretes de manera il·legal. Paradoxes de la història. Ara serà un tribunal dels Estats Units qui tindrà una última paraula. Un país on una quarta part dels jutges han estat nomenats per un dels socis d'Orbán, Donald Trump.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Tots monàrquics?

Estem vivint un empatx de necrofilia reial. És obvi que la mort d'una monarca que ha regnat més de setanta anys en un país de la significació de Gran Bretanya és un fet noticable. Però, tant? I no és només el temps i l'espai dedicat als mitjans, que està essent ingent, sinó un enfocament que més que informatiu resulta tòpic, lacrimal, hagiogràfic i anecdòtic, més propi de la revista *Hola* que de mitjans de comunicació que pretenguin proporcionar informació equilibrada i suficient, analítica, i no tan excessiva i edulcorada. Estem davant d'una d'aquelles profecies autocomplertes. Se'n parla tot el dia, es fan mil i un programes especials i llavors es diu que es fa perquè als oients els interessa i que són molt sensibles a la qüestió. Es tracta de crear una necessitat per després poder dir que la satisfem. Està fora de tot dubte que la relació de la població britànica amb la monarquia és una mica especial. La major part dels anglesos li tenen un respecte reverencial, fins i tot els republicans, i alhora frueixen de manera cruel amb les moltes misèries familiars que la família reial els ha proporcionat. Certament que han tingut una relació molt singular amb Isabel II, una monarca més aviat discreta, que l'han vist al llarg de tota la seva vida ençà de la Segona Guerra Mundial i que sembla suplir o complementar a cadascú la figura de la mare. Però que els britànics se les composin amb les seves particularitats i les seves problemàtiques psicosocials mal resoltes. Però a nosaltres, què ens aporta més enllà d'una distracció malsana?

La monarquia britànica, sortosament, té només i exclusivament un paper simbòlic. És allà on es va establir el principi que "el rei regna, però no governa". Però és obvi que és una institució caduca que de res serveix voler-li adjudicar uns valors que no té. La reialesa de Gran Bretanya és especialment rànica i costosa. Les seves exposicions públiques i els quefers familiars resulten més aviat patètics. Acumulen una de

La reialesa britànica acumula una de les fortunes més grans del món, exhibeix formes i luxe de caràcter medieval i és el mal gust personificat

les fortunes més importants del món, diuen que uns 80.000 milions de lliures entre tot. Són la primera immobiliària del país, propietaris de carrers sencers de Londres i incomptables finques rústiques, tenen interessos en tots els sectors d'activitat, exhibeixen formes i luxe de caràcter medieval i són el mal gust personificat. Tenen formes periposades, distants, mentre es mostren en els seus palaus medievals o als hipòdroms. Un món en runes. La darrera reina deia que el secret del seu èxit era "no fer ni dir res", i això es branda com una mostra de gran intel·ligència política. Durant el regnat d'aquesta monarca

que ara s'enterra per etapes, la grandesa de l'antic imperi s'ha devaluat fins al màxim mentre mantenen una ficció de ser-ho encara amb una Commonwealth que ja no es creuen ni ells. Tot en la monarquia britànica recorda el seu passat colonial i les malvestats i saquejos que van practicar quan eren la gran potència que dominava el món. Tot tan atrotinat com les innombrables bosses de mà que ha portat la gran dama i de falsa lluentor com la col·lecció de més de cinc mil barrets de gust dubtós que diuen que acumula. De tot això, d'un món que més li valdria desaparèixer ara en fem notícia i ho venem com una expressió dels valors democràtics.

Crec molt més dignes de dol i transcendència els referents del món de la cultura universal que, en coincidència, ens han deixat aquest dies, des d'un escriptor insuperable com Javier Marías fins a la magnífica actriu Irene Papas, o bé la desaparició de dos grans cineastes com Jean-Luc Godard o Alain Tanner. Els trobarem a faltar, a ells sí, però a canvi ens deixen un llegat d'immens valor que no s'extingirà. Nosaltres i les properes generacions gaudirem el llenguatge precís de *Corazón tan blanco*, ens impressionarem amb la capacitat interpretava a *Zorba, el grec*, admirarem la subtilsà filmica de la Nouvelle Vague i la magnífica i singular *À bout de souffle*, ens emocionarem tornant a veure la Lisboa d'*A la ciutat blanca*. Obres que valen la pena i que perviuran. Dels monarques opulents, antics, hieràtics i insulsos ens en podem ben bé oblidar.

Ares Escrivà Cruells

TRES VOLTES REBEL

Sorpresa!

No m'ho esperava, ho confesso. Sense voler, la decepció se m'havia endut i donava per fet, equivocadament, que la marea desidiosa s'emportaria tot-hom. Admeto l'error amb emoció després de comprovar que el carrer segueix viu. L'independentisme no presenta el millor moment de forma però hi ha múscul i aquesta Diada de crisi ha servit per demostrar-ho. Passant per sobre, fins i tot, dels partits que han intentat domar la bèstia com si no tingués criteri ni memòria. També a ells els ha agafat amb el pas canviat el crit massiu i incansable del poble que creien adormit. Però no, malgrat els seus esforços, no han aconseguit desactivar un moviment que m'atreveria a qualificar d'incombustible. Dia rere dia, assistim atònits a batesses infantils entre socis que no tenen el valor de trencar o establir com tocaria un govern que no avança en la sobirania catalana ni s'imposa prou per frenar els

abusos judicials. Entretinguts com estan rentant la roba bruta en públic, tampoc aborden com cal el servei a les persones. I, contra pronòstic, la gent segueix dempeus, ferma i decidida a continuar lluitant. Faran bé d'escoltar i actuar

L'independentisme no presenta el millor moment de forma però hi ha múscul i aquesta Diada de crisi ha servit per demostrar-ho

en conseqüència fent política, buscant acords. Bàsicament perquè s'hi juguen el panís. No semblen suficients gestos estèrils com la trobada organitzada d'urgència per, presumptament, refer ponts que s'han encarregat d'anar volant. No

n'hi ha prou amb paraules buides si els qui ens haurien de representar pretenen recuperar la confiança perduda per part dels seus caps, que som nosaltres. Ells i elles han de respondre davant la ciutadania, no pas a la inversa. I em temo que la Diada ho ha evidenciat de nou. Perquè poden ballar les xifres però els ulls no enganyen. Encara som més dels que es pensaven, més del que ens pensàvem. La il·lusió renovada pot ser l'empenta que necessitàvem per aconseguir la unitat desitjada i apuntar amb encert a l'objectiu. Per cert, per a quan una convocatòria descentralitzada, més enllà del cap i casal, que permeti exhibir país? Com va clamar el president d'Òmnium Cultural, no sobra ningú, calen noves maneres, noves sensibilitats, noves veus. Qui no estigui disposat a acceptar-les, que s'entreti i deixi passar. Ens havien donat per morts però, oh, sorpresa, estem ben vius!

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Pere Martí i Bertran

Un variat recorregut poètic

Pòsit de cendra

Ramon Alabau i Selva (Ripoll, 1947) és un professor d'institut que, com tants altres de l'ofici, ha fet crítica literària i ha escrit obra pròpia al llarg de tota una vida, per molt que només n'hagin pogut fer algun tast lector sobretot de Girona, ja que ha publicat en algunes revistes, com ara la *Revista de Girona*, a més d'una *plquette* a la col·lecció "Senhal", *Fulgors i ombres* (Ajuntament de Girona i Llibreria 22, 1999), els poemes de la qual obren el volum que comento. Ara, a punt de fer els 75 anys, ens ofereix, en bona part instigat pels amics esmentats a la dedicatòria (pàg. 5), una antologia del que podem considerar el millor de la seva producció poètica: *Pòsit de cendra*. Com sintetitza Xavier Rivero, un exalumne de fa més de 50 anys (pàg. 11), al pròleg del volum: "*Pòsit de cendra* és un Univers amb una complexitat dialèctica envejable, on res no és lineal ni previsible. El discurs poètic canvia en funció del jo poètic i es deixa dur per prismes i visions molt diferents segons els diferents "capítols" de cada seqüència de poemes" (pàg. 12).

La diversitat apuntada per Rivero, habitual en antologies com la present, és una de les característiques del volum, tant pel que fa als continguts com als aspectes formals dels poemes. La diversitat formal la veiem en l'estrofisme triat, que va des de llargues tirallongues, passant per estrofes de quatre versos, però també de cinc, de sis, de nou..., així com haikus, sonets, cal·ligrames...; també la veiem en els versos, que tant poden ser lliures com blancs i d'un nombre de síl·labes també molt variat: hi predominen els decasíl·labs, però també hi trobem alexandrins, al costat de poemes formats per versos de tres, quatre, cinc, set... síl·labes. I encara la veiem en la tipografia, ja que s'hi fan servir diversos tipus de lletra, així com diversos cossos. Els "Cal·ligrames" (pàg. 129-135) en són el millor exemple, però també seccions com "Dubtes del corrupte", "Els mots"...

La diversitat de continguts la deixa ben clara Joan Manuel del Pozo, ripollès com l'autor i amic d'aventures teatrals durant anys, a l'epíleg titulat "Carta a l'amic poeta" (pàg. 147-154): "Diria, per tancar amb la idea de Hölderlin, que ens ajudes a fixar "allò que roman", a identificar punts vitals de referència, a gaudir de la riquesa de la nostra llengua, a evitar la fragmentació de l'experiència i la seva dissolució en el magma de la caducitat temporal. Una tasca de gran valor literari i humà" (pàg. 154). Uns continguts que van des de les reflexions profundes sobre el temps, la memòria, la infantesa, l'oblit, les arrels..., al costat de la corrupció, l'egoisme, la repressió, l'exili... Uns continguts que en més d'una ocasió tenen arrels franceses, tant implícites com explícites, en bona part fruit de la seva tasca

docent. En són bons exemples les seccions "Traduccions de cançons de Brassens" (pàg. 137-145), que inclou quatre temes ("Rita", "Don Juan", "La marxa nupcial" i "Els enamorats del passeig Ragull") del popular cantautor i poeta; així com la secció "Dubtes del corrupte" (pàg. 73-81), sis versions totalment lliures, i en algun cas paròdiques, de Villon, Corneille, Ronsard, Lamartine, Du Bellay i Paul Éluard.

De les 16 seccions, o apartats, del volum, que lògicament no puc comentar amb detall en aquesta ressenya, en vull destacar una, "Camí de la retirada" (pàg. 35-43), ja que m'ha cridat l'atenció des de diversos punts de vista, alhora que m'ha colpit, si em permeteu l'expressió, per la claredat i alhora poèticitat amb què Alabau ens hi presenta uns fets tan durs i tràgics com la fugida, a ple hivern i Pirineu enllà, de milers de republicans cap a l'exili. A través de comparacions, d'imatges i de metàfores carregades de dolor, de por, d'incerteses ("com un Ter / a la inversa / vers els cims / puguen ombres", "soc crepuscle sense albadà", "Tinc l'ànima llastada d'esgarrany"...); a través de mots carregats de negativitat ("desvalguts", "sense arrels", "cors vençuts", "negra petjada", "desfici", "exili"...); a través de diversos jo poètics, que ens permeten de tenir versions diferents d'uns mateixos esdeveniments (un fins i tot és la veu d'una nena que fuig amb la mare i "la nina que els Reis em van portar encara no fa un mes", un dels pocs textos escrits en prosa, poètica val a dir-ho, del recull); Alabau ens mostra la duresa de les guerres, dels exilis i de les pèrdues de tota mena que comporten. Una d'aquestes pèrdues, com deixa clar el poeta, és "la pèrdua de la identitat lingüística dels exiliats republicans catalans" (pàg. 41). Una pèrdua que ens presenta a través d'un poema, convertit en tres gràcies als jocs tipogràfics i a una de les feines de l'autor, la traducció. Es tracta del poema "Exilis", en què el jo poètic, que hem d'identificar amb un dels nombrosos exiliats del 1939, se sent "exclòs", "proscrit", "perdut", en el seu "present d'arc"; poema que tot seguit es converteix en "Ex l s", amb la pèrdua de les vocals ja al títol, pèrdua que esdevé més profunda al llarg del text, que ha quedat reduït als mots negatius del poema, mentre els positius s'han anat difuminant (el joc tipogràfic amb la intensitat de la tinta hi és clau); i poema que finalment esdevé "Exils", ja escrit totalment en francès, des del mateix títol. Només pel fet d'haver descobert aquesta secció, "Camí de la retirada", ja estic content d'haver llegit *Pòsit de cendra*, el primer llibre de poemes de Ramon Alabau. Llegiu-lo i ja me'n direu el què. I de ben segur que, com jo ja faig ara mateix, direu: "Ramon, si us plau, deixa'ns llegir més obra teva, que de ben segur deus tenir guardada en algun calaix o al disc dur de l'ordinador."

PÒSIT DE CENDRA

Autor: Ramon Alabau i Selva
Editorial: Maideu, SL
Lloc i any d'edició: Ripoll, 2022
Nombre de pàgines: 154

Gemma Mulet Cugat

Observació estimulant

QUÈ VEUS, ERIÇÓ?

Autor: Ramon Besora
Il·lustració: Natasha Domanova
Editorial: Pagès Editors
Any d'edició: març de 2021
Nombre de pàgines: 28

Un àlbum infantil que compleix, de partida, amb allò que se n'espera: generar interès en els més menuts quan n'observen la portada. De color pistatxo –com el lloc i la contraportada–, en destaca el dibuix d'un eriçó que mira, amb l'ajut d'uns binocles, no se sap ben bé què. I precisament aquest petit misteri és el reclam per atraure l'atenció de l'infant. Emportats, doncs, per aquesta petita intriga, els més petits giren els fulls de cartó amb els cantells arrodonits i descobreixen la cantarella dels rodolins que l'adult els xiuxiueja i que es refereix a les hores del dia, de la 1 fins a les 12. Per tant, l'àlbum proposa un aprenentatge: familiaritzar-se amb les hores i, és clar, amb els nombres que les designen –no pas el guarisme, per descomptat.

El text remet a la naturalesa i, molt especialment, al món animal, i ho fa suggerint sensacions i estimulant la

curiositat. Les il·lustracions de Domanova, pel seu costat, asseguren una recepció entusiasta amb els seus dibuixos minuciosos i detallistes, que desprenen sensibilitat i jovialitat. La disposició dels principals elements és clara i facilita la lectura visual: el petit mamífer es troba sempre a la pàgina esquerra, i els objectes de la seva atenta observació, a la dreta.

Domanova utilitza colors de tons molt harmonitzats i el pistatxo de la portada va tenint un evident ressò en totes les il·lustracions. La versatilitat de l'artista a l'hora d'usar els recursos de la imatge es fa palesa també a la portada, quan envolta l'eriçó amb una circumferència blanca, la mateixa forma que emmarca allò que es veu quan s'usen uns prismàtics.

Un àlbum atractiu que, de segur, farà les delícies dels més petits i que propicia la realització d'activitats posteriors a la lectura.

NOVETATS EDITORIALS

'Doble vida'
Salvador Macip / Àngels Bassas. Columna Ed.

És de sobres coneguda la passió del metge Salvador Macip per la literatura. Ara, a quatre mans amb Àngels Bassas, presenta un relat que té també dues lectures. Una parella coincideix després d'anys de no veure's i inicia una relació secreta, perquè ell és casat. Si la llegim en veu de la Sílvia o d'en Robert serà ben diferent.

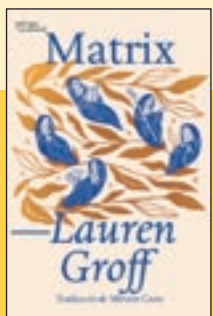
'Mai'
Ken Follett
Rosa dels Vents

Dir que l'autor no necessita presentació, en aquest cas, no és un tòpic. I el llibre sembla que respongui a un dels nostres malsons més actuals: pot haver-hi un moment en què ens veiem empesos a una tercera guerra mundial? En diferents escenaris, des del Sàhara fins a la Xina passant per la Casa Blanca, Follett sap què sap fer: crear una novel·la trepidant.

'Mister Evasió'
Blai Bonet
Club Editor

Publicada per primera vegada l'any 1969, ara podem llegir aquesta novel·la en la seva versió íntegra, gràcies a la reedició que se n'ha fet sense els fragments retallats per la censura. L'Adolescent, el personatge de Bonet, ve de l'Empordà essencial, passa per tots els ambients de Barcelona, i se'n va a Suïssa a veure el Gran Poeta exiliat.

'Matrix'
Lauren Groff
L'Altra Editorial

Una religiosa rebel, Maria de França, és expulsada de la cort d'Elionor d'Aquitània al segle XII i enviada a governar una abadia remota i pobra d'Anglaterra. Sembla un exili, però ella hi acabarà descobrint un nou món, on la visió de la natura, la vida comunitària i visions místiques es barregen. I tot plegat fent front a un món governat pels homes.

'Un país a la copa'
Laura Saula
Ed. Fonoll

La d'Alella és la més petita de les DO catalanes, però en el seu racó de Mediterrani hi ha històries humanes de la gent que l'ha fet gran. L'autora les explica en 11 entrevistes acompanyades per fotografies de Jordi Borràs. A través d'elles acabem veient que el vi, més enllà de tota la parafernàlia, és el reflex de la gent que el fa.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Sallagosa

“ La Cerdanya al setembre

No sé per què la Cerdanya al setembre em fa pensar en el raïm verol. Els bous porten els camps en les carretes, coixinades de palla, l'aiguatge sembla escates de peix pel riberal, i el cel retalla una fulla de parra amb la crueta lluminosa d'un podall. No sé per què la Cerdanya al setembre em fa pensar en un gra de raïm verdal. Ja tornen aquells verds que l'agost ha xuclat fins la sang. Certs dies, com si fos un gran vaixell molt lent, un grumoll fraternal de broma avança amb pena, averany d'aigua i de plata que guaiten les cent mil nines dels redalls. Setembre és nou com la pell de la nou, i, abans d'aquell rovell fruitat dels tardorans, un verd de juny esclata al tombant de l'anyada. Setembre és nou i té un bàlsam de tendre i moll com una cambra emblanquinada. Pel finestral d'agost han fugit els passarells d'estiu; per a mi queda el meu país, mocadoret brodat de menta, d'aquells que embolquen el tresor, al fons d'una butxaca vella, d'un gra d'imaginació que mai no madura com les parres de Cerdanya, que, empaperinant-les bé, porten la gaspa al Nadal. ”

Jordi Pere Cerdà

AUTOR
Jordi Pere Cerdà
(Antoni Cayrol)
(1920-2011)

OBRA
'Obra Poètica'
Ed. Moll, 1975

INDRET
Casa familiar

MUNICIPI
Sallagosa

COMARCA
La Cerdanya

La casa familiar de Jordi Pere Cerdà donava a la carretera nacional que puja al coll de la Perxa i, en els baixos, els pares hi tenien una carnisseria. Els darreres donaven a la plaça de l'Església. Avui, a la façana un mural reproduceix un fragment del poema *Els galls*, en homenatge al poeta, que podem llegir juntament amb *La Cerdanya al setembre*. El paisatge de Sallagosa i els seus entorns amb pobles com Llo, Vallcebollera, Oleta, Fontpedrosa es convertiren en referències inexcusables de la seva obra.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

242

LÈXIC

Frases fetes i dites d'alguns oficis (III)

Avui veurem el darrer article sobre frases fetes i dites d'oficis. I ens centrarem en dos àmbits ben diferents: el mariner i el capellanesc.

Comencem pels qui solquen les mars del planeta. Tenien la fama de tenir dona a cada port, de ser cercabregues, culs de taverna i una mica esbojarrats. Són fames, és clar, fames a vegades injustes. Per això es devia dir *Qui no vol fer bondat, a mariner o a soldat*. Tanmateix, no tot és negatiu: *Mariner i pescador, de la gent el bo i millor*. Són feines dures, molt dures, per aquesta raó hi ha la dita següent: *Quan la mar va bé, tothom és bon mariner*. I el que, segons els costums imperants d'abans, s'havia de tenir clar és: *Tres coses fan mal mariner: renegar, no saber nedar i gras estar*. Pel que fa a renegar, és molt evident que al darrere d'aquesta dita hi

ha una moral, un ull que vetlla per un suposat bon fer.

Dels càrrecs religiosos també se n'han construït frases fetes i dites. Per exemple, *Un capellà tot ho beneeix, un pagès tot ho manté i un advocat tot ho enreda*. La vida del sacerdot no ha estat fàcil, per això s'ha comentat més d'una vegada que *va més just (o estret) que les calces d'un capellà*. També era coneguda la dita *Cap capellà no recorda quan era vicari (o escolà)*, que volia dir que els qui tenen un càrrec més elevat mostren poca tolerància amb els defectes dels més joves, com si ells no haguessin caigut mai en els mateixos errors. I és que, ja ho diuen, hi ha gent *més papista que el Papa*. Per això, no cal oblidar aquesta última: *Caga el Rei i caga el Papa i de cagar ningú se n'escapa*.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

EDUCACIÓ

Eva Remolina / AMIC

Com organitzar-se eficaçment en el nou curs

El nou curs ha començat i amb ell els deures, els projectes i els controls o exàmens. L'organització és fonamental per poder portar totes les tasques al dia i no deixar com sempre les coses per a l'últim moment, ja que com sabem les presses mai són bones.

Ara hi som a temps, i és el moment de fer una bona planificació i adquirir nous hàbits i rutines que ens ajudin en el dia a dia i amb les quals siguem capaços d'afrontar el nou curs de manera adequada.

Aquestes són algunes de les claus per aconseguir-ho:

- Estableix un horari d'estudi: la rutina és bàsica com dèiem, per la qual cosa fixar un temps cada dia ens ajudarà molt. Per fer-ho, utilitza una agenda o un *planning* setmanal que estigui a la vista i ves anotant tots els treballs pendents i les dates de lliurament, i distribueix-les segons la seva dificultat o temporalitat. No oblidis de ratllar-les a mesura que les vagis finalitzant.
- Procura fer els deures el mateix dia, encara que no siguin per a l'endemà. Amb això aconseguiràs que no se t'acumulin.

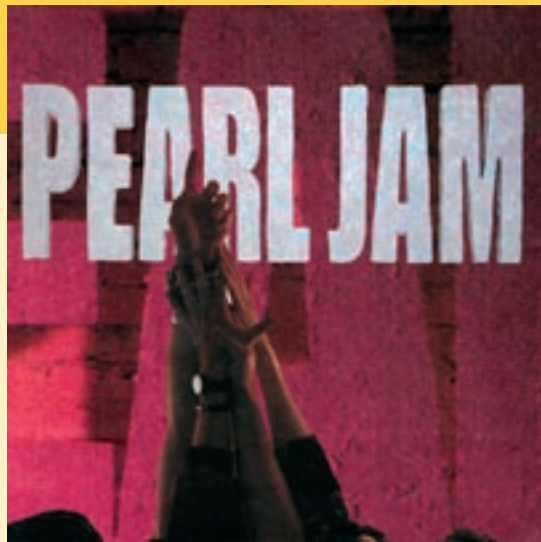
- Prioritza per dates com comentàvem, però també per importància, perquè en el cas que no hi hagi temps de tot tinguis clar quins són preferents.
- Evita tot tipus de distraccions durant la teva hora d'estudi. Desconnecta el mòbil i el televisor i concentra't per aprofitar al màxim el moment.
- És important que l'habitació on estudiis disposi de bona il·luminació i que la temperatura sigui agradable. A més, la cadira ha de ser còmoda. Com millor estiguis, més fàcil serà estudiar.
- L'ordre i la neteja a ratlla: aquests són factors decisius. Procura tenir la taula neta i buida, així com tenir a mà tots els materials que necessitis per no perdre temps.
- Fixa també uns descansos, per exemple entre tasca i tasca. Fer-ho ajuda a estar menys cansat per rendir millor.

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

PEARL JAM
'Ten'
Epic, 1991

A principis dels noranta del segle passat va esclatar el grunge i va reanimar el rock, que estava una mica de capa caiguda. I els dos grans grups de la dècada i del grunge van ser Nirvana i Pearl Jam, del qual avui portem el seu primer disc, *Ten*, una obra mestra absoluta. No hi ha hagut gaires bandes que hagin presentat una secció de guitarres tan potents com Pearl Jam en aquest disc. Stone Gossard i Mike McCready, els guitarristes, s'acosten en molts moments a Jimi Hendrix o a Jimmy Page, el líder de Led Zeppelin, i, a més, mostren una compenetració perfecte. El baix de Jeff Ament, amb una gran feina a "Jeremy", i la veu d'Eddie Vedder, tan profunda, són els altres puntals del grup. Vedder es llueix sobretot a "Even Flow", que aconsegueix fer-te aixecar de la butaca. Les cançons que es van fer més populars, juntament amb les esmentades, són possiblement

"Black" i "Alive", però a mi em roben el cor "Porch", que sona gairebé punk, i "Ocean", una mena de posada al dia de Led Zeppelin, però sense tanta parafernàlia. Pearl Jam no sonava tan abrupte, ni tan cru, com Nirvana, era una mica més comercial, però això no els treu cap mèrit. Trenta anys després, el grup continua gravant discos, i la majoria de qualitat. Però ara el món ja va per una altra història, que no sé si és millor o pitjor. O potser tant li fa.

NOTES

La proliferació de festivals de música és una bombolla?

El retorn de tots els festival d'estiu després de dos anys de pandèmia ha posat sobre la taula un debat: Hi ha excés de festivals? Hi ha una bombolla? A Catalunya no hi ha hagut punxades clamoroses però a la resta de l'Estat hi ha hagut sotrac, accidents i alguns festivals fins i tot s'han acabat suspent. El cap de setmana passat, per exemple, s'havia de celebrar d'Arde Festival a Pamplona i tres dies abans l'organització va fer públic un comunicat on anunciava un "ajornament" que fa tot el tuf de suspensió, ja que també s'informava que es retornarien les -poques- entrades que havien venut anticipadament. Al festival s'hi havien anunciat noms com La Pegatina, Recycled J, Soto Asa, Danny Romero, Mike Morato, RVFV, Lennis Rodríguez, Prok & Home El Mero Mero, El Canijo de Jerez,

BERNAT CEDÓ

Ben Yart, Black Friday o La Quinta Fase. A l'estiu també es va suspendre el Music Fest de Sevilla o el Bénas Festival, que s'havia de fer a Benasc. L'excusa que van posar els organitzadors de la cita que s'havia de fer al Pirineu aragonès va ser que no havien pogut contractar les infraestructures necessàries per tirar-lo endavant "per manca d'estoc al mercat". D'això se'n diu previsió... A Tenerife també van suspendre el Reggaeton Beach Festival 48 hores abans d'obrir portes i a la capital de l'Estat també van cancel·lar el Madrid Puro Reggaeton. La bombolla sembla que ha començat a esclatar. Els efectes arribaran a Catalunya, on es fan prop de 400 festivals l'any?

EL TEST

Sagi Serra

Primer instrument que vas tocar? La guitarra. **Primer grup del qual vas formar part.** Klau. **Primer concert en directe.** Amb Klau al Casino de Vic. **Primer disc que et vas comprar?** *Beatles For Sale*. **Quants discos tens?** Uns 350 LP i uns 300 CD. **Salva'n tres.** *Exile On Main Street*, de The Rolling Stones; *Blonde On Blonde*, de Bob Dylan; *Blues From Laurel Canyon*, de John Mayall; *Physical Graffiti*, de Led Zeppelin; *Dioptria*, de Pau Riba. **Grups (i músics) de capçalera.** John Mayall, Johnny Winter, Cream, The Rolling Stones, Led Zeppelin, Taste, Canned Heat, Ten Years After, The Animals... **Un concert (com a públic) per recordar.** Pink Floyd a l'estadi dels periquitos, a Sarrià, Barcelona, el 21 de juliol de 1988.

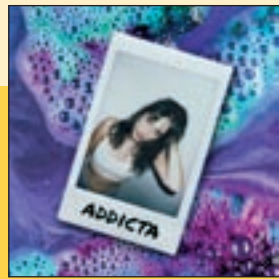
NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

L'HEREU ESCAMPA
'Futur ancestral'

L'Hereu Escampa torna! I ho fa amb un discàs on *endrecen* el seu discurs i desacceleren el seu habitual camp qui pugui sonor presidit per una bateria desbocada i una guitarra que suava acords i mala llet. A *Futur ancestral* s'hi endevinen algunes línies de baix, hi ha guitarres netes... i el punk que caracteritzava les cançons dels dos primers discos de Carles Generó i Guillem Colomer dona pas sovint al folk i el pop. L'ADN de l'Hereu, però, continua sent reconeixible i fa el cim en peces com "Perafita" i, sobretot, "Bicicleta i natació". Visca l'amistat i la vida!

CRISBRU
'Addicta'

Crisbru és una banda barcelonina liderada per Cristina Brugada. Agafant la primera síl·laba del nom i el cognom és fàcil endevinar com s'ho van fer per batejar un projecte que es va donar a conèixer després de guanyar el premi Èxit del Sona9 el 2021. En aquest primer disc, possible gràcies al micromecenatge, Brugada hi ha plasmat el seu treball final com a estudiant de cant jazz-modern al Taller de Músics. De què anava el treball? Doncs ha estudiat les fases d'una addicció a través de cançons pop intimistes i punyents alhora. Interessant.

PASCAL COMELADE
'Le non-sens du rythme'

El 2019 el músic català Pascal Comelade es va acomiadar dels escenaris. Això, però, no vol dir que plegués veles. Aquest setembre, per exemple, ha sorprès tothom amb un disc amb 10 peces (vuit de composició pròpia) acompanyat d'alguns dels seus col·laboradors habituals. El treball s'obre amb "Choni Bi Gutt", al costat de Xarim Aresté, amb picades d'ullet indissimulades al "Johnny B. Goode", i es tanca amb "L'orgie parisienne". I entremig, l'imaginari sonor habitual de Comelade amb pianos de juguina i moltes sorpreses. Pop d'avantguarda d'alta volada.

EMPRESA

Jordi Tarragona / Conseller de famílies empresàries

Venen corbes

Sortim d'una i entrem en una altra; això és un no viure. Qui més qui menys les pot estar a punt de passar magres. Les causes i incerteses són de sobres conegudes i pel que fa a les solucions macro, "per gustos, colors"

A nivell micro, què han de fer a les empreses familiars quan, a més de corbes, hi ha gel i boira? Res del que diré és nou, i poden semblar tòpics, però és el que aconsello de forma genèrica als meus clients; que poden pensar allò de "consells en dono i per a mi no en tinc".

Treure el repòquer d'asos, consistent a allunyar-se dels catastrofistes (esperar el millor, i preparar-se pel pitjor), apuntalar la caixa i el marge (la caixa és la reina), ajudar les persones, aprofitar les oportunitats i aprendre.

Practicar una direcció 3D: amb distància (que l'arbre no impedeixi veure el bosc), desaferrament (per deixar enrere tot el que calgui) i determinació (per prendre i executar les decisions). Per escollir amb encert l'estratègia R adequada: resistir, reinventar-se o retirar-se (continuar és una opció, no una obligació).

Les corbes poden afectar els plans de relleu de l'empresa familiar. A vegades de forma justificada, ja que l'experiència pot ser un grau (sap més el diable per vell que per diable); però altres vegades poden servir perquè el predecessor les agafi com a excusa per retornar i prendre de nou el poder. Si hi ha hagut una bona planificació d'un relleu gradual i sintonia entre els intervinents ben segur que es pot donar una replanificació adequada. És important recordar per part de tots la diferència entre *govern* (decisió de l'estratègia) i *direcció* (gestió el dia a dia). Probablement, el predecessor pot actuar des del govern, sense que hagi de baixar a la direcció. Si les corbes no afecten perquè no hi ha pla de relleu, mal senyal; perquè els llocs claus de l'empresa han de tenir definits els seus corresponents plans de relleu, encarà que potser només ho siguin com plans de contingència (perquè els imprevistos, com les meigues, existeixen).

Davant d'una situació d'incertesa és recomanable prestar especial atenció al millor oli per a les relacions: la comunicació. Que ha de ser bidireccional i empàtica (que és més fàcil de dir que de fer). Si es vol implicació cal informar del necessari de la forma adequada, i els antecedents donen credibilitat. I escoltar, perquè veuen més quatre ulls que dos. Escoltar els col·laboradors, proveïdors, clients,

competidors, i altres sectors i països (els argentins estan més acostumats que nosaltres a lluitar amb incerteses contínues). I els joves, perquè ells potser no són els més capacitats per les decisions financeres, però probablement tenen millor visió del futur.

Quan hi ha corbes és quan es veu l'eficàcia dels òrgans de govern de l'empresa (comitè de direcció i consell d'administració) i de la família (consell de família). Aquesta eficàcia depèn de l'adequació dels seus integrants i del seu funcionament de forma professional. Les corbes són un bon moment per demostrar els valors de la família empresària (obres són amors i no bones raons), i per formar els continuadors tant com a futurs directius com com a propietaris. Al món dels negocis no tot són flors i violes.

Totes aquestes recomanacions s'han d'adaptar a les circumstàncies concretes de cada empresa i família. Que poden dependre del sector (no és el mateix una indústria intensiva en energia que un comerç alimentari) o dimensió (la botiga de la cantonada o una cadena de grans superfícies), i de la situació específica de cada empresa (no és el mateix amb caixa que amb deute).

PIXABAY

Selecció de personal

Deu consells per crear amb èxit el teu currículum 'on line'

Moltes vegades els candidats a un lloc de treball pegen un currículum en versió digital que és una còpia del que lliurarien imprès en una reunió presencial. És un error. Els robots estàndard que fan el primer cribratge 'on line' no saben llegir alguns formats i descarten automàticament molts candidats.

Els professionals de l'empresa de selecció de personal Etalentum han elaborat un decàleg per ajudar les persones que busquen feina i pugen a internet el seu perfil, tant a plataformes *on line* com a xarxes socials. Entre les recomanacions hi ha no utilitzar un format d'imatge ni pujar fotos ni logotips. El millor és fer servir un PDF, que el document tingui una estructura ordenada, tenir en compte

les paraules clau que defineixen les habilitats del candidat i repetir-les en més d'un apartat. Els especialistes també aconsellen no recórrer a plantilles predeterminades i adverteixen que els programes no saben interpretar tots els idiomes. "És molt frustrant per als candidats veure com el seu perfil és descartat un minut després de pujar-los i també ho és per l'empresa, perquè es poden perdre can-

didats de valor a causa de la tecnologia", segons David Boixader, d'Etalentum. Tot i que en una primera fase s'utilitza la intel·ligència artificial pel gran volum de candidatures que es reben, sempre és fonamental en última instància l'entrevista personal que fa un professional, segons Jaume Alemany, que, juntament amb Boixader, és cofundador d'Etalentum.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

SOLUCIONS I OCURRÈNCIES

L'escalada de la inflació porta camí de convertir-se, si no ho és encara, en una preocupació ciutadana que marcarà el debat social, polític i, el que més preocupa als partits, electoral dels propers mesos. La incidència de les mesures plantejades fins ara, com les pujades de tipus d'interès (dijous passat el Banc Central Europeu va fer l'increment més elevat que mai hagi fet en una sola reunió, amb 0,75 punts) deixen els consumidors en una situació encara més desfavorable, almenys en el curt termini. Els preus no baixen a la mateixa velocitat que pugen els tipus d'interès i si els consumidors tenen algun crèdit poden tenir el doble càstig d'uns preus que es disparen i d'uns rebuts pels crèdits que també creixen. Una invitació al descontentament que, probablement, acabarà afectant el seu vot.

Davant d'aquesta situació, mentre el Banc Central Europeu aplica solucions de manual, hi ha hagut alguns intents de mesures com els topalls al preu del gas, amb efectes que no és agosarat de qualificar com a debatibles –han fet poc per reduir la factura energètica–, i també hi ha hagut algunes ocurrències, com la que durant els últims dies ha defensat la vicepresidenta del govern espanyol, Yolanda Díaz, de posar també un topall a un determinat grup de productes alimentaris essencials. Una trentena de productes (ous, pa, llet...) tindrien un topall de preus que es mantindria durant uns mesos. Es pot considerar una ocurrència perquè, entre altres motius, mentre el mercat energètic està sotmès a unes regulacions que deixen un cert marge a la intervenció dels estats, el sector alimentari no n'està, de regulat. Les primeres trobades amb els operadors del sector han suposat el test d'estrès a la proposta i, aquest mateix dilluns, la vicepresidenta ja s'adonava que convenia ser menys categòrica per evitar quedar en evidència davant la ciutadania si continuava defensant una mesura d'aplicació molt difícil.

La proposta tenia un recorregut limitat per motius econòmics i per motius legals. Aquests últims són força clars. Les regulacions de la competència posen límits a les empreses per pactar

preus. Imposar noves regulacions que posessin les empreses en la necessitat de fer una acció concertada de reducció de preus que els haurien posat en dificultats davant de les autoritats de la competència amb el risc de pagar multes no sembla la millor de les idees. Per fer alguna actuació d'aquest tipus s'hauria d'intentar una regulació pública al temps que respectar les lleis de la competència. La quadratura del cercle. La viabilitat legal de la proposta és qüestionable.

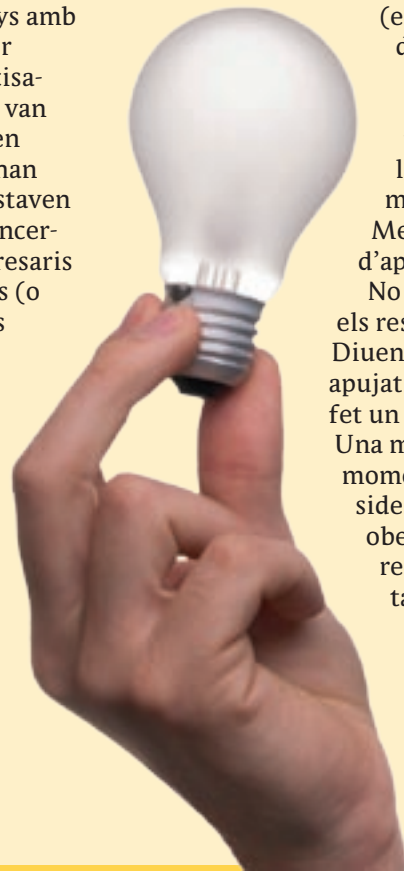
Però, a més, l'observació econòmica tampoc convida a augurar un gran recorregut a la proposta. A l'hora de defensar les ocurrències, els aparells mediàtics dels partits corren a informar que hi ha precedents de les propostes que es formulen. El que obliden és explicar quin efecte han tingut aquests precedents. En els últims dies, s'ha recordat el cas de Veneçuela, on el govern acusava els empresaris d'apujar els preus per enriquir-se i van aplicar topalls per decret als preus de determinats productes bàsics. Allà, la inflació estava en un 25%, però passats uns anys amb aquestes regulacions es va poder veure que la mesura no era precisament reeixida, perquè els preus van arribar a incrementar-se fins a un 1.000.000% [un milió per cent, han llegit bé...]. Sort que els preus estaven limitats. El diagnòstic no era l'enceretat. No era la cobdícia dels empresaris el que estava disparant els preus (o no només), i havia altres motius de fons.

Amb el topall de preus també podria arribar a passar que les grans cadenes tinguessin prou capacitat financera per suportar aquesta mesura temporalment (encara que, també legalment, vendre sota preu de cost estigui prohibit). Però, això no passa en petites botigues i

no és difícil augurar un degoteig de tancaments que reforçaria les posicions de les mateixes grans cadenes. Hi perdrien un temps, però hi guanyarien si es reduís la competència. I per als consumidors, encara que la cistella estigués composta de productes bàsics, els podria acabar passant que els productes no inclosos en la llista s'incrementessin per compensar el que es perd per l'altra banda. I això no faria exactament un favor als consumidors. La constatació econòmica no està gaire de la banda de l'ocurrència.

La solució que s'apunta també té un precedent a França. Seria que les cadenes apliquin aquests ajustaments de preus en determinats productes voluntàriament. Vindria a ser concentrar les ofertes i promocions en articles que es considerin essencials. Però llavors el que s'està fent, més que una mesura per reduir la inflació, és promoure grans campanyes de màrqueting. De fet, Carrefour ja es va apressar a proposar la seva llista bàsica de la compra, en la qual hi ha el paper higiènic (essencial com es va veure en el principi de la pandèmia), suc i xocolata blanca (essencial, essencial, caldria veure-ho), però no pas la llet, ous o productes frescos. A Carrefour, Yolanda Díaz, li ha posat en safata una campanya de màrqueting que, a més, dispara contra Mercadona, cadena a la qual s'està acusant d'apujar preus.

No estan d'acord amb aquestes acusacions els responsables de les patronals del sector. Diuen que mentre els costos industrials s'han apujat el 12,6%, els dels supermercats ho han fet un 7%, per sota fins i tot de la inflació. Una manera de justificar que, almenys de moment, no compren la idea de la vicepresidenta, que, per la seva banda, ja no parla obertament de topall als preus per llei. El recorregut de la proposta ja s'albirava limitat, en una nova demostració que seria desitjable que els anuncis dels governs estiguessin més guiats pel rigor que per l'ansia electoral.

INDICADORS

Menys empreses creades

El nombre de noves societats mercantils va baixar el 15,4% al juliol a Catalunya respecte al mateix mes del 2021, fins a sumar un total de 1.391, la xifra més baixa des de l'octubre de l'any passat, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE). En termes mensuals, la constitució de noves empreses va disminuir el 12,2%, el segon descens consecutiu després de la reducció del 19,7% al juny.

Més afiliació, encara

El nombre d'afiliats a la Seguretat Social a Catalunya augmenta el 3,4% al mes d'agost respecte a l'any anterior i se situa en 3,41 milions de persones, segons dades provisionals de l'Institut d'Estadística de Catalunya. El creixement interanual en el nombre d'afiliats contrasta amb l'evolució respecte del mes precedent. A l'agost, hi havia un 2% menys de cotitzants que al juliol.

ALEGRIA INTERIOR

Toni Juclà / sodecaminar@gmail.com

Ara tinc temps

Em plau anunciar que el banc del temps, una d'aquelles entitats que no sé sap ben bé d'on prové, que té la funció d'atendre tothom a mesura que estiguem preparats per ser-ne clients, doncs resulta que aquest inici de curs m'ha fet un préstec, sense interessos i amb una quota variable segons utilitzi el dividend. Per tant, ara tinc tot el temps del món per fer tot allò que vulgui, sense por de perdre'l.

No us penseu que estic parlant amb segones. Ni molt menys, que no tinc feina ni obligacions, i per això ara puc disposar de més temps. Al contrari, tinc moltes més coses a fer i molts més moments de repòs que abans. El que passa ara és que l'instant present ha augmentat de volum perquè l'atenció és més conscient. Com, per exemple, soc al camp tallant menta per servir urgent una comanda, sense perdre el temps remugant treball amb la màxima eficàcia i a plena atenció. I després, exhaust de l'esforç físic, pararé amb la intenció de no fer res més que harmo-

nitzar la ment durant el temps necessari que el cos descansa.

Deixar d'enfocar la pèrdua i decidir travessar la cosa temuda, transcendir la incertesa a perdre allò que no pots controlar. Per descobrir que mai fas tard, ja que sempre és el moment que toca. Fins ahir el temps era escorredís com l'aigua que surt d'una font, per molt que en begués i la guardés a la cantimplora sempre tenia el temor de quedar-me'n sense. Ara puc aixecar la mirada i veure el reg que s'ha format, el segueixo fins a un riu que continua fins al mar on l'aigua és infinita.

Ara el temps és una percepció canviant pel moment d'execució. Tan aviat s'esmuny com es fa interminable segons com m'ho miri. El canvi de perspectiva ha fet possible que el banc m'hagi concedit el préstec. Ara ja estic preparat per acceptar les condicions del préstec.

Primera condició: aprofitar el temps demanat. Encara que no és obligat fer res extraordinari, un ha de prendre consciència del que s'esdevé en cada moment; estar ocupat o parat és part del temps viscut.

Segona condició: compartir el temps amb els altres. És imprescindible que el teu temps pugui ser compartit per ampliar els beneficis temporals a tot allò que t'envolta. Destinar uns instants a donar sang, beneficiarà algú que potser té poc temps per viure.

Tercera condició: retornar el temps prestat. Com més aprofitis i més comparteixis amb menys necessitat hauràs de pensar en el temps, i més gaudiràs de la vida. Per tant, el préstec es retorna amb la joia que aportes al món.

Com una llavor, que es pot esperar les condicions òptimes indefinidament i quan aquestes s'alineen amb un instant germina, sempre estem a punt per ser clients del banc del temps. Un cop tingueu temps demaneu un espai de repòs a la vostra ment, compreu tiquets de l'observatori terrestre per descobrir que la vida ho té tot i pretén ensenyar en cada esdeveniment que vivim una espurna d'alegria interior.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 16-09-2022 al 22-09-2022

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

En l'amor no aconseguir el que vols i això t'angoixa, però no forçis res, si no és compartit, és que no pot ser. Un amic et pot proposar un negoci o que treballis per ell.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Ets més conscient que has de fer exercici per equilibrar la salut i t'apuntes al gimnàs o comences a caminar. Pot sorgir una oportunitat laboral a un indret llunyà.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

T'agradaria treballar des de casa i mous els fils que pots per assolir-ho. Mercuri retrògrad per la Casa V pot fer-te replantejar tenir descendència l'any vinent.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

La Lluna minvant et pot portar a la reflexió, el fet que estiguis més centrat en les emocions. Dies de més desplaçaments, possiblement perquè tens noves ocupacions laborals.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Podries col·laborar econòmicament en alguna causa. Possiblement, faràs canvis a la teva dieta i començaràs a prescindir d'alguns aliments. Recordes el passat amb enyorança.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Període de canvis interns. Vols treure el millor de tu i apropar-te als que estimes. Podries recuperar uns diners que et deuen o que t'arribi l'aprovació d'un crèdit o ajut.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Si ets dels que els agrada sortir, ara tens més ganes d'estar a casa i gaudir de la tranquil·litat. Amb la parella parleu d'assumptes pendents i haureu d'arribar a acords.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Fas un exercici de selecció d'entre els teus contactes perquè no vols perdre més temps amb les persones equivocades. Pots rebre el regal d'una persona d'edat avançada.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Una persona del teu passat sentimental t'observa en una xarxa social. T'agradaria canviar de feina, però no saps per on començar i un dels teus contactes et pot ajudar.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Has decidit prioritzar la salut i prendre't les coses amb calma. Algú podria fixar-se en els teus talents i donar-te una oportunitat. Creu més en tu i el camí s'obrirà.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Dies d'atendre algunes obligacions que havies aparcat i ja no poden esperar. Podries trobar l'amor molt a prop de casa, en una reunió d'escala o comprant al supermercat.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Pots viure un moment desagradable amb un veí de caràcter difícil. No afegeixis més llenya al foc. Li agrada a una persona molt diferent de tu i et busca per conèixer-te millor.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret i Valls

'Tres mil años esperándote'

De George Miller

El plaer d'explicar històries

Tres mil años esperándote de George Miller ja es va poder veure en caràcter de preestrena mundial, fora de competició, en la passada edició, la 75a, del Festival de Canes, un certamen que ell mateix havia inaugurat l'any 2015 amb l'oscaritzada *Mad Max. Furia en la carretera*. En la present ocasió, el cineasta australià fa un canvi de registre i dirigeix un conte modern sobre una dona sola, doctora en Literatura, Alithea Binney (Tilda Swinton), que viatja a Istanbul per impartir una conferència sobre els mites i llegendes, relats oposats a la ciència i a la història.

Després d'un estrany incident a l'aeroport i de comprar un petit gerro en un basar, a l'habitació de l'hotel se li apareix un gegantí follet de la tradició turca, un djinn, el geni de la làmpada (Idris Elba). Confrontada al món fantàstic i el meravellós, que la narradora desdenya, Alithea s'aventura amb escepticisme i incredulitat en la prova de la

concessió de tres desitjos a canvi de la seva llibertat.

A partir d'aquí, s'obre un relat múltiple a través de les experiències del geni, les seves diverses reencarnacions a través dels segles, protagonista de diferents passatges històrics, fins a arribar als nostres dies. Tot gira al voltant del real i l'imaginari i la hibridació d'ambdós mons, combinat amb el plaer d'escollir històries i l'art de la fabulació, evocant d'alguna manera l'univers i la manera de *Les mil i una nits*.

El resultat final és un producte extravagant, simpàtic i curiós, però, al capdavant, una història menor, quasi infantil, tot i estar protagonitzada per adults i dirigida a un públic també adult. Una realització i un to situat que situa aquesta fantasia blanca als antípodes de la fúria i la ràbia, un dels trets més apreciats del creador de la saga postapocalíptica *Mad Max*.

OFERTA CULTURAL

J. Vilarrodà / T. Terradas

Vic celebra el Mercat de Música

34è Mercat de Música Viva de Vic. Divendres 16 i dissabte 17 de setembre.

El Mercat de Música Viva, que va començar dimecres, té encara dues jornades al davant. Aquest divendres, amb concerts als escenaris de L'Atlàntida i el seu entorn com els d'Ernest Crusats i Hereu Escampa (tots dos amb estrenes) i artistes internacionals com Betina Quest o Kumbia Queers. A la nit, tant divendres com dissabte, hi ha els concerts als escenaris grans de la plaça Major i el Sucre, on es veuran grups com Maruja Limón, Blaumut, Stay Homas i Auxili el primer dia i Pupil·les, Delafé, Roba Estesa (a la foto) i 31FAM el segon.

Raynald Colom, a Caldes

Raynald Colom Quartet. Centre Ateneu Democràtic i Progressista, Caldes de Montbui. Diumenge, 18 de setembre. 19.00. L'experimentat intèrpret, amb més de 20 anys de carrera a l'esquerra, ha llançat al mercat aquest any *A million dreams*, l'enregistrament en viu del concert ofert a Pontinua (Itàlia) el novembre de 2019, el mateix any de l'aparició de *The Barcelona Session*, el seu treball anterior.

CINECLUB

'Cinco lobitos'

Espanya, 2022. Dir.: Alauda Ruiz de Azúa. Amaia acaba de ser mare i aviat s'adona que no té gaire clar com fer-ho. Encara ho complica més haver de compaginar-ho amb la seva feina i l'absència de la seva parella durant una setmana per motius laborals. Davant d'aquesta situació, decideix tornar a casa dels seus pares, en un poble costaner del País Basc, i compartir amb ells la responsabilitat i atenció del nadó. El que no s'imagina és que, allà, se li afegirà una nova feina: fer de filla. El film, a través d'una posada en escena intimista i senzilla, planteja una sèrie de temes que ens porten a un viatge emocional cap a les imperfeccions de les relacions familiars.

CINECLUB VIC
20 de setembre de 2022
20h
Espai ETC

CICLE GAUDÍ

'Escape room'

Catalunya, 2022. Dir.: Héctor Claramunt. Comèdia. *Escape Room* és l'adaptació cinematogràfica de l'obra de teatre dirigida per Héctor Claramunt i protagonitzada per Joel Joan. Dues parelles, una nit en un *escape room*, molts secrets i 90 minuts. L'única manera d'escapar serà posant a prova la seva amistat, enfrontant-se a la veritat i superant un seguit d'enigmes perfectes per a l'ocasió. Per ells ha arribat l'hora de la veritat. Ho aconseguiran? Definida com "l'única comèdia catalana de l'any", *Escape Room* combina l'humor i la intriga per fer-nos passar una molt bona estona.

TEATRE AUDITORI POLIVALENT
16 de setembre de 2022
20.30h - Bigues i Riells del Fai
AC GRANOLLERS
20 de setembre de 2022
19h - Cinema Edison

CINEMES

42 SEGUNDOS

Espanya 2022. Dir. Àlex Murull i Dani de la Orden. Amb Álvaro Cervantes i Jaime Lorente. Drama. A pocs mesos dels Jocs Olímpics de Barcelona, la Selecció espanyola de waterpolo té tots els números per passar sense pena ni glòria. El revulsiu arribarà en forma de nou entrenador.

AFTER: AMOR INFINITO

Estats Units 2022. Dir. Castille Landon. Amb Kiana Madeira i Anton Kottas. Drama romàntic. L'amor de Tessa i Hardin mai ha estat fàcil. Mentre que ell viu a Londres i s'enfonsa cada vegada més, ella torna a Seattle. Ell la necessita... però ella ja no és la noia bona i dolça que era quan va arribar a la universitat. Serà el seu destí continuar junts?

DIOS MÍO, ¿PERO QUÉ NOS HAS HECHO?

França 2022. Dir. Philippe de Chauveron. Amb Christian Clavier i Chantal Lauby. Comèdia. Aviat es compleixen 40 anys del matrimoni entre Claude i Marie Verneuil. Per a aquesta ocasió, les seves quatre filles decideixen organitzar una gran festa sorpresa a la casa familiar de Chinon i convidar els

pares de cadascun dels gendres a passar allà uns dies.

EL TEST

Espanya 2022. Dir. Dani de la Orden. Amb Alberto San Juan i Blanca Suárez. Comèdia. Què triaries: cent mil euros ara o un milió d'aquí a deu anys. La premissa sembla senzilla. Un matrimoni amb dificultats econòmiques no ho té tan clar.

LA CASA ENTRE LOS CACTUS

Espanya 2022. Dir. Carlota González-Adrio. Amb Ariadna Gil i Daniel Grao. Thriller. Emilio i Rosa han creat una família perfecta. Als anys setanta, en algun desèrtic lloc de les Illes Canàries, han construït una llar plena d'amor per les seves cinc filles, totes amb noms de flor: Lis, Iris, Melissa, Lila i Dalia. Aquí, apartats de la civilització i d'una vida que van deixar enrere al seu país, gaudeixen d'un particular paradís, aliens a la resta del món. Un món que suposa una amenaça i que, si interfereix amb la família, podria destruir-la per sempre.

Emilio i Rosa ho saben, són els únics conscients del perill que corren, i per això porten tota una vida ocultant a les seves filles un secret terrible.

LA ESCUELA DE LOS ANIMALES MÁGICOS

Espanya 2021. Dir. Gregor Schnitzler. Amb Emilia Maier i Leonard Conrads. Aventures. Ida és nova a la ciutat i li costa fer amics. Un dia la professora el proposa tenir un animal màgic i ho seran: tindran unes habilitats molt especials.

LA HUÉRFANA. PRIMER ASESINATO

EUA 2022. Dir. Karim Hussain. Amb Isabelle Fuhrman i Julia Stiles. Terror. Lena aconsegueix escapar d'un psiquiàtric rus i se'n va als Estats Units fent-se passar per la filla desapareguda d'una família adinerada. Però la seva nova vida no serà com s'esperava.

LA INVITACIÓN

EUA 2022. Dir. Jessica M. Thompson. Amb Nathalie Emmanuel i Stephanie Corneliussen.

Terror. Després de la mort de la seva mare i quedar-se sense parents coneguts, Evie es fa un test d'ADN i descobreix un cosí llunyà que mai va saber que va tenir. En ser convidada per la seva nova família a unes fastuoses noces en la campanya anglesa, es veurà aviat seduïda pel sexi aristòcrata amfitrió, però acabarà embolicada en un malson de supervivència en destapar els retorçats secrets en la història de la seva família i les inconfessables intencions que s'amaguen darrere de la seva pecaminosa generositat.

LA VIDA PADRE

Espanya 2022. Dir. Joaquín Mazón. Amb Karra Elejalde i Enric Auquer. Comèdia. Mikel, un jove i ambiciós xef, rep la visita inesperada del seu pare, desaparegut fa trenta anys. En un moment crític per al futur del seu restaurant, Mikel haurà de fer-se càrrec de l'eixelebrat i imprevisible Juan, un veritable huracà de vitalitat que posarà a prova totes les seves idees sobre la cuina i la vida.

PADRE NO HAY MÁS QUE UNO 3

Espanya 2022. Dir. Santiago Segura. Amb Santiago Segura i Toni Acosta. Comèdia. S'acosta Nadal. Els nens trenquen accidentalment una figureta del pessebre de la col·lecció del seu pare i n'han d'aconseguir per tots els mitjans una d'igual. El problema és que és una peça única d'antiquari. Sara, la filla gran, trenca amb el seu xicot, Ocho, que intentarà recuperar els seus favors amb l'ajuda del seu sogre, Javier. Precisament el sogre de Javier, el pare de Marisa, serà acollit a la casa familiar per passar-hi les festes després de la seva separació, la qual cosa no deixarà indiferent la mare de Javier, Milagros. Rocó, la folklòrica de la família, que feia de Verge des de fa anys per Nadal, és relegada enguany a fer de pastoreta, cosa que el seu pare, Javier, no està disposat a assumir.

VIAJE AL PARAISO

EUA 2022. Dir. Ol Parker. Amb George Clooney i Julia Roberts. Comèdia. Una parella divorciada s'uneix i viatja a Bali per intentar que la seva filla, perdudament enamorada, caigui en el mateix error que van cometre ells fa 25 anys.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Lunana	-	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	-
RIBES DE FRESE		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Escape room: la pel·lícula	-	19.00 (Cicle Gaudí)	-	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Mañana	21.30 (Cineclub Aric)	-	-	-
	Dragon Ball Super: Super hero (cat.)	-	18.00	17.30	-
	42 segundos	-	20.15	19.45	21.00
VIC		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts
Espai ETC	Cinco lobitos	-	-	-	20.00 (Cineclub Vic)
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	De dilluns a dijous	
Sucre	La invitación	18.00, 20.10 i 22.20	15.50, 18.00, 20.10 i 22.20	17.50, 19.55 i 22.00	
	The Queen	21.00	15.40	19.30	
	La vida padre	18.30, 20.30 i 22.30	16.30, 18.30, 20.30 i 22.30	18.05, 20.05 i 22.00	
	El acusado (VOSE)	-	-	21.35	
	The Queen (VOSE)	22.30	22.30	22.00	
	Viaje al paraíso	17.35, 19.40 i 21.45	11.50 (dg.), 15.30, 17.35, 19.40 i 21.45	17.45, 19.50 i 21.55	

La huérfana. Primer asesinato	18.15 i 22.20	15.55, 18.15 i 22.20	17.55 i 22.00
La escuela de los animales (...) (cat.)	17.50	11.40 (dg.) i 17.50	17.50
42 segundos	19.40	19.40 i 21.00	19.40
Dragon Ball Super: Super hero (cat.)	18.00	11.25 (ds.), 11.40 (dg.), 14.30, 16.00 i 18.00	17.40
El test	19.50 i 22.00	19.50 i 22.00	19.50 i 22.00
Tadeo Jones 3: La tabla esmeralda	19.15	11.35 (ds.), 11.50 (dg.), 15.35 i 19.15	-
Tadeo Jones 3: la tabla (...) (cat.)	17.25	17.25	17.45
After. Amor infinito	20.00	20.00	19.40
Dios mío ¿pero que nos (...) (cat.)	20.20	20.20	19.55
Bullet train	21.40	21.40	21.40
DC Liga de supermascotas	-	11.40 (dg.)	-
Padre no hay más que uno 3	17.40	11.35 (dg.) i 17.40	17.40
Minions: el origen de Gru	-	11.55 (dg.), 14.45 i 16.30	-
Jurassic World: Dominion	-	11.25 (dg.)	-

CARDEDEU	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
Esbarjo	Alta costura	20.00	20.00	19.00
	El secreto del Doctor Grinberg	-	-	-
				20.00 (Documental del Mes)

LA GARRIGA	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Tadeo Jones 3: la tabla (...) (cat.)	17.30	16.00 i 17.45	16.15
	Tres mil años esperándote	21.30	21.45	18.00 (VOSE)
	Una historia de amor italiana	19.15	19.30	-
	Clockwork Orange	-	-	20.00 (VOSE) (Cicle Kubrick)

GRANOLLERS	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimarts
Edison	Ali & Ava	19.00 (VOSE)	18.00 i 20.30 (VOSE)	19.00 (VOSE)	19.00 (VOSE)
	Escape room: la película	-	-	-	-
					19.00 (Cicle Gaudí)

GRANOLLERS	De divendres a dijous (dv. i ds. sessió golfa a partir de les 23.00)				
Ocine	Tadeo Jones 3: la tabla esmeralda	16.15 i 18.15 / 19.30 / 17.00 i 19.00			
	Minions: el origen de Gru	20.00			
	Jurassic World: Dominion	21.45			
	Viaje al paraíso (Atmos)	17.30, 19.30, 21.30 i 23.30 / 16.00, 18.10, 20.20 i 22.30			
	La escuela de animales mágicos	16.00 i 17.45			
	La vida padre	21.30 / 16.30, 18.30, 20.30 i 22.30			
	La invitación	23.30 / 16.00, 18.10, 20.20 i 22.30			
	La casa entre los cactus	20.45 i 22.30 / 16.15			
	DC Liga de supermascotas	18.00			
	Jaula	20.00 i 22.15			
	Bullet train (ICE)	16.00, 18.30, 21.00 i 23.30			
	Voy a pasármelo bien	16.00			
	After. Amor infinito	18.00			
	Padre no hay más que uno 3	20.00			
	Dios mío ¿pero qué nos (...) (cat.)	22.00			
	42 segundos	16.00, 18.10 i 20.20			
	Bullet train	22.30			
	Dragon Ball Super: Super hero (cat.)	16.30 i 18.30			
	Dragon Ball Super (...) (VOSE)	22.30			
	La huérfana. Primera asesinato	16.00, 18.00 i 22.30			
	Top Gun: Maverick	20.00			

SANT CELONI	Divendres i dimecres	Dissabte i diumenge	
Ocine	La escuela de animales mágicos	18.00	
	Padre no hay más que uno 3	20.00	
	Bullet train	22.00	
	Tadeo Jones 3: la tabla esmeralda	18.15	
	42 segundos	20.15	
	After. Amor infinito	22.30	
	Dragon Ball Super: Super hero (cat.)	18.15	
	La vida padre	20.15 i 22.15	
	Viaje al paraíso	18.10, 20.20 i 22.30	
	La invitación	18.20, 20.30 i 22.40	
	Minions: el origen de Gru	-	
			17.45
			20.00
			22.00

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORIZONTALS: 1. Com a vehicle n'hi ha per treure's el barret: ell també ho fa / 2. Embarrancament en sec i en barri jueu. El bòvid banyut que va decapitar en Curial / 3. Anima de puça. A la Selva troben que està tocat del bolet. Punta de llança / 4. Defecte de fabricació de Taradell. Joans petits com ballen en monedes del XV / 5. Zero a l'esquerra. Gàbia dels lloros a l'engròs. Nutrici en absència d'oli / 6. Celebren sonorament la memòria d'en Johnny dels Pistols. Ja passava per agarrat a l'antiguitat / 7. Atur molt més personal que no el laboral. Extrems del Leverkusen / 8. Tal com farciem no sortia bé: que esmenin. Posi un valor al preàmbul del preàmbul / 9. Eriçó sense això. L'intrínquil del teatre / 10. Moment ideal per comprar de segona mà. És un local com un altre, què diantre! / 11. Blau involàtil. Corregirem a còpia de càstigs. Una de dues / 12. Navego fent força remor. Signe de notació musical que rarament espaiem / 13. Isolínia per als qui veuen aurores boreals. La xifra deshidratada.

VERTICALS: 1. Mal pagador perdonat per imperatiu diví. Torni a posar a l'abast del públic / 2. Abans d'arribar enllà. Operacions amb tubercles?: no, àpexs vegetals que fan de tapa / 3. Enmig de la foscor. Licor català que per llangardaix duu una rata. La meitat de molt / 4. De tant fer el tronera s'ha quedat tot ossos. Trucs des del pis de sota / 5. Qui no en té un té una ceba. Hi està el sistema quan no és operatiu. La gota que vessa del got / 6. En Díaz va trobar aquesta cala ribetana i ja no la va deixar. O trastocades o mig mones / 7. Multiplica per deu. Mitiga el dolor per garantir una mort delicada. Index de Preus al Molsum / 8. Mentre tu païes, vinga parentes dels micos! La Joana la fa riure i la Lluïsa la calma / 9. La vall de la jarana. Llunyanes admiradores d'en Gaudí / 10. Entre el bit i el bikini, un de l'Àsia Menor. Concrecions de la musicalitat africana / 11. Plaç il·limitat. Com a energia està ben bé al centre de tot. Menys que menys / 12. La proteïna preferida del meu enamorat Pasqual. Uns anys que fan feredat.

SUDOKUS

AMIC

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: difícil

	7		6					2
	6	4		2				8
				3				
	3	2	8	7	4	5	6	
8								7
		6	4		2	7		
4		5	3	8				
	8	9		5	6			4

Dificultat: molt fàcil

	6	2	3	8		4		5
		3	7	9	5	2	8	6
	5	8		4		7		3
6						8		7
	3	7						6
2		4		7	9			
8	7			6	2			
				4	5	8	6	7
				3		5		

SOLUCIONS

7	8	9	1	5	6	2	4	3
4	2	5	3	8	7	1	9	6
3	1	6	4	9	2	7	5	8
8	5	1	2	6	3	4	7	9
9	3	2	8	7	4	5	6	1
6	4	7	5	1	9	8	3	2
2	9	8	7	3	5	6	1	4
5	6	4	9	2	1	3	8	7
1	7	3	6	4	8	9	2	5

Dificultat: difícil

4	9	6	1	3	7	5	2	8
3	2	1	4	5	8	6	7	9
8	7	5	9	6	2	1	3	4
2	8	4	6	7	9	3	5	1
5	3	7	8	1	4	9	6	2
6	1	9	5	2	3	8	4	7
9	5	8	2	4	6	7	1	3
1	4	3	7	9	5	2	8	6
7	6	2	3	8	1	4	9	5

Dificultat: molt fàcil

1	D	E	S	C	A	P	O	T	A	B	L	E
2	E	N	C	A	L	L	U	R	I	A	L	
3	U	G	A	L	L	A	M	P	A	T	A	
4	T	A	R	A	J	O	A	N	I	N	S	
5	O	A	V	I	A	R	I	N	U	T		
6	R	O	T	E	N	I	C	I				
7	P	A	R	A	L	I	S	I				
8	A	R	A	F	A	C	I	N	P	R	E	A
9	E	R	I	A	M	O	I	A				
10	O	C	A	S	I	O	A	N	T	R	E	
11	B	L	L	I	R	E	M					
12	R	E	M	O	P	I	S	E	M	A		
13	I	S	O	C	A	S	O					